

דבר העורכים

בספרו **אביבה-לא** מנסה שמעון אדף להתמודד עם מותה של אחותו אביבה, שנפטרה לפתע מדום לב. הספר הוא קינה שוברת לב:

אָנִי בְּמַצָּב אֵיךְ לְהַגְדִּירוֹ וְאֶקְרָאָהּ אֲבִיבָה-לֹא אֶקְרָאָהּ אֵינְחוֹת
וְאֶדְבְּרָה בּוֹ יְשִׁירוֹת לֹא עַל דֶּרֶךְ הַשִּׁירָה אֶלָּא לְפִי כְּאֵב

בשתי שורות אלה מנסה אדף להביע במילים את מה שאי אפשר להביע במילים: את ההיעדר. מצבו לאחר מותה של אחותו מתואר כ"אֲבִיבָה-לֹא" וכן כ"אֵינְחוֹת" (אין-אחות). אדף אף מסביר כי אינו יכול לדבר על מצב זה דרך השירה, שהיא השפה השגורה שלו, אלא "לְפִי כְּאֵב".

בתקופה זו כולנו מדברים לפי כאב.

7 באוקטובר 2023 הוא קו פרשת מים בציבוריות הישראלית, ותהיה לו השפעה מדממת על התרבות המקומית. נדמה שזה אחד הדברים היחידים שאין עליהם ויכוח כעת, כמעט עשרה חודשים אחרי הפוגרום שידענו בתוך תחומי מדינת ישראל הריבונית, וחטיפתם של מאות חפים מפשע ממיטותיהם. נכון לכתיבת שורות אלו המלחמה שהחלה מייד לאחר הטבח נמשכת, ואין רואים את סופה. רבים מהחטופים עדיין בידי שוביהם, עשרות אלפי ישראלים עדיין מפונים מבתיהם, וחופש התנועה של כולנו מוגבל לנוכח הירי הנמשך הן בצפון המדינה הן בדרומה. חיילינו בְּקֶרֶב, ומתינו הולכים ונערמים. אומרים שכאשר התותחים רועמים המוזות שותקות, ואכן אין ביכולתנו לקיים שגרה למעט שגרת מלחמה.

כמו בגיליונות הקודמים, גם גיליון זה מקבץ מאמרים במגוון תחומים בחקר האמנות, אלא שמתוקף המציאות הקריאה בו נצבעת בצבעי אבל כהים. אחד המאמרים המתפרסמים בו הוא פרי עטה של ד"ר רונית טל-סולטן ז"ל, שנרצחה באכזריות בביתה שבקיבוץ חולית. אנו מקדישים גיליון כאוב זה לזכרה.

במציאות החריגה שבה רואה אור גיליון זה של **מבטים**, השלישי במספר, הוא מבקש להיות עוגן בעצם כך שהוא מייצג את הנורמליות שבעיסוק ביצירה עצמה - במחשבה עליה, בעשייתה, בפירושה.